

1 Decembrie

Ziua Națională a României

Lecție de patriotism

Ziua Națională a României reprezintă un moment de sărbătoare și reflecție pentru toți românii, iar elevii colegiilor naționale militare sunt mereu în prim-planul acestui eveniment, demonstrând disciplină, respect și patriotism. Anul acesta, colegiile naționale militare din țară au fost reprezentate cu mândrie la paradele organizate în București, Craiova și Caracal.

Cele cinci colegii naționale militare au deschis parada din Capitală cu un detașament condus de colonelul Gheorghe Boboc, comandantul Colegiului Național Militar „Tudor Vladimirescu”, Craiova. Garda drapelului a fost formată din elevii caporal Sebastian Nițu, Elena Mihăiceanu, Karina Mihăilescu, Albert Muraru, Alin Glăvan și Fabrițio Păun, aflați sub comanda sublocotenentului Ion Lujerdean.

În detașamentul „vladimireștilor” s-au remarcat elevii caporal Mihai Baci, Anamaria Călinescu, Codruț Gheorghescu, Andreea Ghimpețeanu, Maria Mangu, Andrei Sandu, Mihai Săvuică, Bogdan Staicu, Flavius Vătafu, Katya Stoica, Miriana Șerban, Sebastian Tămaș și Alexandru Pincu. Aceștia au demonstrat o

conduită impecabilă, reprezentând cu mândrie valorile promovate de colegiul lor.

La Craiova, elevii vladimirești au prezentat onorul în cadrul garnizoanei locale, sub comanda locotenentului Cosmin Cojocaru. Detașamentul a inclus elevii caporal Alexandru Mărgineanu, Flavius Belcineanu, David Opran, Daria Carcalete, Adina Dunoiu, Vanessa Băluță, Daria Bițină, David Rotaru, Andrei Săpoi, Andra Mogoșeanu, Alexandru Almăjeanu, Radu Pricină-Răboveanu, Eduard Amza, Alexandru Cîjmaru, Amalia Albei, Luca Trușculete, Darius Gioancă, Clara Zamfir, Alin Zamfir, Ana-Maria Capră și Dănuț Ciuciuc. Prin atitudinea lor, acești tineri au adus un omagiu eroilor care au luptat pentru România.

Și la Caracal, vladimireștii au strălucit alături de militarii garnizoanei locale, demonstrând o colaborare excelentă. Sub comanda locotenentului Alexandru Fudulu, detașamentul a fost format din elevii caporal Mircea Bejan, Mihaela Cocioarevschi, Denisa Mititelu, Florin Stănică și Sîrbu Eugenia, alături de elevii fruntași Mario Iliescu, Livia Sîrboiu, Bianca Albu, Nicholas Cârstea, Raul Dragomir, Horațiu Ispas, Marius Vlad, Lucian Vodă, Denisa Marin, Jasmina Pogonaru, Darius Gheorghe, Violeta Guicin, Elena Nițu, Alisia Tudor, Elena Șerb și Patrick Mierlăcioiu.

Ziua Națională a României este o sărbătoare a unității și un prilej de a cultiva valorile patriotice în rândul tinerei generații. Elevii colegiilor naționale militare demonstrează, an de an, că respectul pentru istoria și eroii țării noastre este mai viu ca niciodată.

La mulți ani, România! La mulți ani tuturor românilor!

Teodora Ciobanu, clasa a XII-a C

*Lume, lume, soro lume,
Precinstită adunare,
Veniți să vedeți costume
Și măști fără-asemănare!*

*Căci astăzi e mare bal,
Un eveniment special
La palatul medieval!
Toată lumea-i invitată
Astă seară să petreacă.*

Așteptată cu nerăbdare și, mai ales, cu deosebită curiozitate, cea de-a șaptea ediție a „Balului bobocilor” organizat la Colegiul Național Militar „Tudor Vladimirescu” din Craiova s-a dovedit un eveniment de excepție dedicat celebrării spiritului tânăr și entuziast al noii generații de liceeni. Organizatorii balului au încântat audiența printr-o veritabilă călătorie prin lumea măștilor și a misterelor, creând o seară plină de eleganță, distracție și momente de neuitat.

Ediția de anul acesta a balului a adus în fața publicului opt perechi de boboci care au impresionat de la prima apariție prin ineditul costumelor în care au defilat, pentru care se cuvine să adresăm mulțumiri speciale colaboratorilor noștri de la Opera Română din Craiova, care ne-au sprijinit necondiționat.

*Ați auzit? Începe balul!
La palatu-mpărătesc
Toată lumea-i invitată,
Trebuie să mă grăbesc!*

Pentru prima probă a concursului de Miss și Mister CNMTV au defilat în marea sală de bal măștile pline de mister, publicul descoperind apoi identitatea concurenților care au alcătuit cele opt perechi: Cristina Nicolae și Albert Puiu, Sabina Năstasie și Ionuț Șipoteanu, Elisa Benghe și Andrei Stoian, Teodora Ghiță și Luca Veștea, Maria Dămăroiu și Robert Codreanu, Maya Bold și Daniel Chircă, Patricia Giurcă și Andrei Stratulat, Alexandra Nicola și David Velican.

Bobocii au fost supuși apoi probelor specifice, iar testul surpriză – exercițiul de dicție – a pus la încercare arta rostirii. Publicul s-a lăsat impresionat de abilitățile lingvistice ale concurenților, care au dominat cu multă măiestrie ritmul, intonația și fluența vorbirii.

Proba cea mai așteptată a concursului a constat în etalarea talentului de către fiecare dintre cei paisprezece participanți. Cristina Nicolae a prezentat un inedit moment de dans, acompaniată de Adina Dunoiiu și Elena Mihăiceanu, demonstrând încă o dată că limbajul dansului este universal. Pentru a convinge că magia poate fi întâlnită pretutindeni în lume, Albert Puiu a uimit publicul cu talentul său, dovedind că este un adevărat maestru al piramidelor rubice. Sensibilitatea este cel mai fidel redată prin muzică, iar Sabina Năstasie a prezentat o melodie turcească, exemplu perfect al felului în care muzica poate transcende

granițele culturale, devenind un limbaj universal al sentimentelor. Ionuț Șipoteanu s-a lăsat purtat în compania Dăriei Carcalete de pașii inefabili ai valsului, dansul care va dăinui și va scrie povești de dragoste nemuritoare. Elisa Benghe a delectat sala cu o suită de dansuri populare, alături de Laura Draghici, Evelin Curelaru, Jasmina Pogonaru, Claudiu Chiță și Antonio Novac. Andrei Stoian a urcat pe scenă pentru a demonstra că poate surprinde esența în cele mai amuzante forme. Teodora Ghiță a însuflețit unul dintre cele mai calde și expresive instrumente, pianul, prezentând un colaj de bijuterii muzicale. Luca Veștea, alături de Petruța Crăcană, a prezentat un moment comic savuros, arătând că și tehnologia are simțul umorului. Un moment plin de grație și rafinament a fost prezentat în pași de dans de

Maria Dămăroiu, însoțită de partenerul ei, Eduard Ionescu. Robert Codreanu a adus în fața publicului un moment de stand-up plin de umor. Maya Bold s-a lăsat inspirată de arta muzicală interpretând o melodie ce a cunoscut de-a lungul timpului un succes fulminant, Vreau să am steaua mea!. Daniel Chircă, alături de Daria Carcalete, a adus în scenă ritmuri latino-americane care au purtat publicul în fascinanta lume a dansului. Patricia Giurcă, acompaniată de Larisa Ghiță, Dănuț Ciuciuc și Țupală Nicole, a încântat printr-o demonstrație de forță și sensibilitate, îmbinând tehnici ritualizate de karate cu delicatele mișcări ale valsului. Andrei Stratulat, însoțit de Cristina Nicolae, a dovedit că un dans popular românesc transpus pe ritmuri orientale poate fi o combinație artistică interesantă, ilustrând influențele culturale comune și diversitatea expresiilor artistice în regiunea balcanică.

Alexandra Nicola a impresionat printr-un moment special prin profunzime și sensibilitate, invitând publicul să asculte, să simtă și să trăiască frumusețea și adâncimea doinei Ușurel trecui prin lume. Iar pentru că talentul găsește forme variate de manifestare, cel mai potrivit exemplu a fost oferit de David Velican, printr-un inedit moment de stand-up.

Spectacolul a fost desăvârșit prin aportul colegilor mai mari, care au impresionat prin forța, autenticitatea și sensibilitatea coregrafică cu care au adus în fața publicului momente inedite de dans popular, dar și prin talentul soliștilor care au ridicat spectatorii în picioare și au stârnit ropote de aplauze. Stiluri diferite de dans au traversat continente depășind barierele impuse de limbă, de rasă sau de religie, iar momentele de dans modern susținute în spectacol au demonstrat din plin că limbajul dansului este universal.

Lupta a fost strânsă și, la fiecare probă, bobocii au încercat să se impună atât prin creativitate, cât și prin inteligență și talent. Însă, la final, pentru că orice concurs are laureații săi, doar doi au reușit să cucerească juriul și să demonstreze că merită titlurile de Miss și Mister Boboc 2024. Juriul, format din reprezentanți ai elevilor, cadrelor didactice și militare, a avut o misiune dificilă, iar la finalul balului au fost anunțate premiile: Miss și Mister Spontaneitate – Maria Dămăroiu și Daniel Chircă; Miss și Mister Atitudine – Elisa Benghe și David Velican; Miss și Mister Eleganță – Alexandra Nicola și Robert Codreanu; Miss și Mister Originalitate – Sabina Năstasie și Andrei Stoian; Locul al III-lea – Maya Bold și Ionuț Șipoteanu; Locul al II-lea – Patricia Giurcă și Luca Veștea.

Titlurile de Miss și Mister Popularitate au fost desemnate prin vot electronic și au revenit Cristinei Nicolae și lui Andrei Stratulat.

Titlul de Mister Boboc 2024 a fost câștigat de Albert Puiu, iar Teodora Ghiță a fost declarată Miss Boboc 2024.

Cortina a căzut, magia s-a risipit, lăsând în urmă amintiri pentru o viață, dar să nu uităm că în spatele acestui spectacol deosebit au fost zile întregi de muncă, de repetiții. Efortul a fost comun, atât al elevilor, cât și al profesorilor coordonatori, care au pus suflet și pasiune în tot ceea ce au făcut. Cântecul și jocul popular, eleganța și rafinamentul dansului de societate, muzica și buna dispoziție, toate și fiecare în parte, au contribuit la reușita unei ediții cu adevărat memorabile a Balului Bobocilor Colegiului Național Militar „Tudor Vladimirescu” din Craiova.

Felicitări tuturor!

Alessia Doican, Miriana Șerban, clasa a XI-a B

CRĂCIUNUL
VLADIMIREȘTILOR

Scrisoare de la Moș Crăciun

Dragii mei,

Vă rog să vă ștergeți uimirea din priviri și să zâmbiți! Dacă uneori ați avut îndoieli asupra existenței mele, scrisoarea aceasta ar trebui să vă convingă că greșeați. Îmi amintesc de fiecare dintre voi, copii frumoși cu magie în priviri, cu sufletele pâlpâind ca niște candelă, așezându-vă sfioși pe genunchii mei și recitând poezii, căutându-mi timizi privirea, verificând uneori dacă barba mea albă este adevărată, trăgându-mă de perciuni înainte de a primi cadourile. La vremea aceea, toți vă declarați cuminiți la bilanțul din decembrie.

Au trecut ani mulți și sper că odată cu încrederea în existența mea nu v-ați pierdut și puritatea din suflete. Miracolul serilor de ajun din copilărie trebuie să mai existe undeva într-un colț al inimilor voastre, pentru că de acea magie a Crăciunului copilăriei voastre vreau să vă reamintă în luna decembrie a anului 2024.

Anul trecut dintr-o greșală a izvorât o poveste foarte frumoasă. Șase scrisori nu au ajuns la mine și este momentul să vă mărturisesc ceva. Degeaba scrieți voi pe plicuri „Santa Claus' Main Post Office, Arctic Circle, Rovaniemi, Finland”, cum am văzut că vă îndeamnă din ce în ce mai des în ultimii ani agențiile de turism. Scrisorile ajung doar acolo unde spiritul meu este foarte, foarte puternic. Până anul trecut credeam că ajung exclusiv unde sunt eu, fizic. Ei bine, șase scrisori scrise de Mihaela, Nicola, Marinela, Raluca, Daria și Luca, copii din regiunea istorică Oltenia, au ajuns în decembrie 2023 în cutia poștală a elevilor de la Colegiul Național Militar „Tudor Vladimirescu” de la Craiova. Colegiul acesta este ca Neverland-ul lui Peter Pan, credeți-mă, eu revin mereu acolo, an de an, chemat de oamenii mari în uniforme. Da, în lumea aceea a lor pe care ei o umesc „Colegiul Național Militar Tudor Vladimirescu” poartă uniforme chiar și cei mari! Nu există niciun părinte acolo, sunt doar copiii și oamenii maturi care mă cheamă mereu, mai devreme un pic, chiar înainte de vacanță, mă urcă deseori în ambulanța lor până pe platoul unde chiuie, atunci când apar eu, sute de Peter Pan. Ei bine, copiii militari nu s-au mirat, de fapt s-au mirat un pic dar nu au căutat să le trimită mai departe, la mine, au desfăcut scrisorile una câte una, le-au citit, au făcut listele de cadouri, au pregătit un spectacol, un târg de Crăciun, au adus bucurie spectatorilor, au cumpărat apoi cadourile și m-au reprezentat pe mine în casa fiecărui copil care a scris acele scrisori rătăcite. Ce spiriduși am eu la Craiova!

Am început să îi urmăresc de atunci și i-am văzut în fiecare joi seara, pictați pe fețe de mâinile magice ale copiilor internați la secția de oncopediatrie a unui spital din orașul lor. Dacă nu aș fi Moș Crăciun eu însumi, i-aș scrie Moșului că anul acesta îmi doresc colecția

integrală de zâmbete ale spiridușilor mei cu vipușcă roșie pictați pe față în serile de joi. I-am urmărit antrenându-se pentru Semimaratonul Craiovei, alergând apoi, o sută de atleți pictați pe fețe, de astădată toți cu aceeași inimă verde pe obrazul drept, inima verde a „Taberei Bucuriei” căreia mulți dintre ei i-au donat câteva zile din vacanța mare pentru a sta alături de copii mai puțin fericiți ca ei.

Când mai erau doar câteva zile din vacanța mare, douăzeci de elevi militari purtând o altă uniformă, tricourile verzi ale „Taberei”, au pictat în culorile bucuriei evenimentele festivalului „Puppets Occupy Street” oferind insigne și brățări, împărțind zâmbete și primind donații pentru „Caravana Bucuriei” din decembrie. „Tabăra Bucuriei” este un loc atât de frumos, atât de magic încât în 2024 multe dintre scrisorile copiilor au ajuns deja în cutia poștală de la Bratovoești. V-am spus că nu contează adresa destinatarului Moș Crăciun, dorințele de pe foi ajung acolo unde spiritul meu este foarte, foarte puternic și se pare că Bratovoeștiul nu este cu nimic mai prejos decât Laponia finlandeză.

Vin la Craiova în decembrie la „Crăciunul Vladimireștilor” și urc pe scenă, mi-au pregătit elevii militari un balansoar și eu știu deja asta. Nu mă veți vedea, voi fi, ca întotdeauna, invizibil, balansoarul va părea gol, dacă însă veți fi atenți se va mișca uneori, atunci când oasele mele bătrâne mă vor face să îmi schimb poziția. Vin la Craiova să văd cu ochii mei „Crăciunul Vladimireștilor”, să văd standurile târgului, vin la Craiova să mă bucur și eu, după atâtea secole, de spiritul sărbătorilor de iarnă și nu mi-aș fi putut permite acest „cadou” dacă nu aș fi descoperit spiridușii cu vipușcă și minunata „Tabără a Bucuriei” de la Bratovoești.

Vă aștept pe toți în aula Colegiului Național Militar „Tudor Vladimirescu” să ne bucurăm de spectacolul copiilor, să cumpărăm apoi poezie, pictură, pirogravură, semne de carte, ceai și ciocolată caldă, săpunuri și decorațiuni și alte lucruri, toate făcute de mâinile vladimireștilor, să cumpărăm zâmbete și îmbrățișări, pentru că anul acesta, de Crăciun, vor ajuta prietenii de la Asociația „Bucurie pentru Viață” să răspundă la scrisorile a 150 de copilași din 60 de familii care zâmbesc, uneori, amar, în drumul lor către secția de oncopediatrie. Am uitat să scriu mai sus. Asta înseamnă „Caravana Bucuriei”!

Sunteți toți, dincolo de firele argintate și de ridurile de astăzi, aceiași copii care îmi recitau tremurând de emoție poezii repetate zile la rând cu părinții, aceiași copii cu inimile deschise de acum 30, 40 de ani, niște copii care au la rândul lor copii ce v-au împrumutat zâmbetul bucuriei din serile de ajun de altădată. Moș Crăciun are acum nevoie de ajutorul vostru.

Vă aștept la Colegiul Național Militar „Tudor Vladimirescu”
să trăim împreună „Miracolul de pe Vasile Alecsandri 91”!

**Vă îmbrățișez cu drag,
Moș Crăciun!**

Miracolul de pe Vasile Alecsandri, nr. 91

„Liniște!!! Șșșttt...Cred că tocmai a ajuns spiritul Crăciunului pe Vasile Alecsandri 91.”

Și, într-adevăr, spiritul Crăciunului a cuprins sutele de suflete adunate în aula colegiului. „Din cer senin un cor divin se-aude lin cântând” a răsunat pretutindeni. Un cor divin, Corul „Alegria” al Colegiului Național Militar „Tudor Vladimirescu”, ne-a transpus pe toți într-o lume magică.

Povestea „Crăciunului Vladimireștilor” a început în 2023 și, așa cum încep unele povești frumoase, la început a fost o greșală. Șase scrisori pentru Moș Crăciun scrise de Mihaela, Nicola, Marinela, Raluca, Luca și Daria au ajuns în cutia noastră poștală anul trecut. Ne-am mirat la început, apoi, neștiind (nici acum nu știm exact) care este adresa corectă a lui Moș Crăciun, am luat o decizie. Am desfăcut scrisorile, una câte una, le-am citit, am făcut listele de cadouri, am pregătit un spectacol, un târg de Crăciun, am vândut atunci... zâmbete și poezie, îmbrățișări și decorațiuni, ceai și ciocolată caldă, semne de carte... Toate făcute de mâinile vladimireștilor. Apoi am cumpărat cadouri și l-am reprezentat pe Moș Crăciun la casele acelor șase copii foarte bolnavi....și...chiar la spital. Povestea a început însă și mai devreme, în duminica în care primii elevi ai colegiului nostru au mers la Secția de Oncopediatrie a Spitalului nr.1 din Craiova. Acolo, la etajul 10, se împărțeau zâmbete, se cânta, se dansa uneori, în fiecare duminică. În anul acela, după vacanța mare, chiar în septembrie, am aflat de Semimaratonul Craiovei și ne-am înscris. Din multe cauze pentru care puteam alerga am ales „Tabăra Bucuriei”. Nu am știut că trebuie să trecem pe la standul asociației, am alergat, gândindu-ne că alergăm și pentru partenerii noștri de joacă din fiecare duminică. În câteva zile membrii asociației „Bucurie pentru Viață” au venit la colegiu să ne mulțumească.

Avem de atunci și o amintire frumoasă. Este o fotografie care ar putea fi numită prima zi a prieteniei noastre cu „Tabăra Bucuriei”. Îl vedem

și pe Togo, câinele de terapie al taberei. Avea doar trei picioare Togo, unul îl pierduse. Era și el bolnav de cancer. Când Tabăra Bucuriei a fost inaugurată, Ruxandra, colega noastră care ne-a deschis calea voluntariatului și doi dintre cei mai buni atleți de la Semimaraton, Ilie și Bibi, au fost invitați la Bratovoiești. Avem și din ziua aceea amintiri frumoase. Au testat trambulina și celelalte jocuri, s-au jucat cu Hazel, noul câine de terapie al taberei. Togo nu mai era, pierduse

lupta cu cancerul. La prima ediție a „Crăciunului Vladimireștilor” prietenii noștri de la Asociația „Bucurie pentru Viață” au fost alături de noi și în ziua aceea am aflat că ei fac o „Caravană a Bucuriei” pentru a duce cadouri la toate familiile care au copilași cu duminici petrecute la oncopediatrie. Ne-am promis atunci că, în 2024, vom face și noi parte din povestea aceasta frumoasă a caravanei.

Dragii noștri prieteni de la Tabăra Bucuriei, vă purtăm în suflet, alături de amalgamul de emoții trăite în fiecare joi seara când tabăra se muta în secția de oncopediatrie și copiii ne pictau fețele cu zâmbete ireale, alături de amintirea celor cinci tabere din vacanța mare sau de magia festivalului Puppets Occupy Street, alături de sentimentul minunat pe care l-am avut când am alergat împreună, al treilea an consecutiv, cu inima verde a Taberei pictată pe obraz. Trebuie să mulțumim și scriitorului Marius Daniel Popescu, care a zburat din Lausanne în primăvara aceasta pentru a petrece o zi cu noi și, ascultând povestea aceasta, a propus Clubului nostru de lectură să scrie un număr special al ziarului literar „Le Persil” pentru „Crăciunul Vladimireștilor”.

Iată-ne la a doua ediție a Crăciunului Vladimireștilor, cel mai frumos eveniment caritabil! Sunt 150 de copilași din 60 de familii care zâmbesc, uneori, amar, în drumul lor către secția de oncopediatrie. 150 de zâmbete am reușit să desenăm noi, împreună cu invitații noștri, înainte de a pleca în vacanța de Crăciun! Mulțumim din aproape 600 de inimi tinere tuturor celor care au avut încredere în noi și ne-au lăsat, zâmbind, să credem că noi chiar putem schimba lumea. Și anul acesta am reușim să

organizăm un eveniment memorabil! Părinți, bunici, frați, surori, prieteni și absolvenți ni s-au alăturat, crezând în visul nostrum și ajutându-ne să-l transformăm în realitate.

Ne-am lăsat furați de frumusețea cântecului popular, a costumelor populare pe care Miruna Chilom și Larisa Ghiță le-au adus pe scena: „Acasă îi Crăciunul sfânt”

Alexandra Nicola a făcut parte din ansamblul „Privighetorile Gorjului”. L-a înlocuit cu uniforma militară și ne-a încântat cu „Acești domni, aceste curți”.

Teodora Cotigă a venit la colegiul nostru din Argeș, a luat cu ea și cântecul popular, dar nu numai. La Crăciunul Vladimireștilor a venit și Argeșul. Teodora și-a invitat familia și prietenii pe scenă. Vocile colindătorilor din Argeș, fluierile și saxofoanele ne-au transmis o emoție care nu se poate reda în cuvinte...dar și povestea spusă de Teodora: Ni se spune că suntem făcuți din povești și eu cred că este un adevăr. În 1996 un tânăr din satul meu făcea armata la vânători de munte, în Petroșani și se atașa de un tânăr locotenent, comandantul lui de pluton. Astăzi, tânărul soldat

este profesorul care m-a învățat să cânt la fluier, locotenentul este comandantul colegiului nostru, iar „Crăciunul Vladimireștilor” scrie încă o filă a acestei prietenii curate. Tot din Argeș a venit la Craiova și Amalia Bică care ne-a bucurat cu colindul „Asta-i seara luminoasă!”

Miracolele de pa Vasile Alecsandri au continuat, căci Ilie Vieru, colegul nostru din clasa a XII-a, și-a invitat sora pe scenă: Xenia rămâne de obicei acasă, la Ploiești și ea este, alături de mama, cea care, de obicei, mă așteaptă. Astăzi, am așteptat-o eu. A venit îmbrăcată în hainele acestea și ne va cânta. Dacă nici acesta nu este un miracol... Xenia a încântat publicul cu „Ca moldoveanca nu-i nimeni”, „Ța, Ța, Ța, căpriță”.

Ana-Maria Roșescu, colega noastră din clasa a XII-a, ne povestea că în copilărie pleca la colindat cu sora ei, la Pitești. Și cu o chitară. Crăciunul vladimireștilor le-a reunit. Bucuria de a cânta din nou împreună pe scena noastră a fost nemărginită: „La mulți ani, frați și surori!”.

Vocea divină a Mayei Bold, acompaniată de Petruța Crăcană, Flavius Păvăleanu, Alesia Arine, a răsunat în sală. Nu puteau lipsi nici tradițiile de Crăciun, aduse în scenă de trupa noastră de colindători. Diana Gale, Patricia Giurcă și Ștefan Cloșcă au ales trei poezii din minunatul volum, „În sertare, timpul”, al poetei Mihaela Hură, o poetă pe care am descoperit-o ascultând un cântec. Au fost urmați de alți artiști ai colegiului nostru: Salma Șerban și Eduard Ionescu, Cristina Nicolae, Maia Onel, Giurcă Patricia, Grama Bianca și Cloșcă Ștefan.

Nu putea lipsi nici tombola. Premiile au fost din cele mai ingenioase: un tricou al echipei Dinamo București, eșarfa Dinamo, pachete cu cărți de la prietenii noștri de la Editura ZUGZWANG din București, desene realizate de Teodora Estera Ionică, o absolventă a colegiului care studiază medicina militară la Târgu Mureș, picturi realizate de colega noastră din clasa a X-a, Irina Voicu, acces în Baza de Pregătire Ilie Balaci, pentru a vedea un antrenament al echipei de fotbal a orașului, Universitatea Craiova, un tricou de joc purtat de un fotbalist al Științei în meciul contra echipei Sepsi, posibilitatea de a face un interviu cu un fotbalist al Universității pentru revista colegiului nostru, cărți „Jurnal de misiune.

În țara de praf și piatră” de mr. Florin Jianu și „Football Club Craiova. Regina neîncoronată a fotbalului românesc”, un lot de abțibilduri „Ulker 90” cu tot cu povestea fotbalului din primii ani 90 + o cină cu Florin Jianu în care veți face schimb de copilării. Alți fericiți câștigători vor planta un copac în colegiu în joia din săptămâna Școala Verde, apoi vor pleca acasă pentru a se lăuda că au salvat planeta. Însă cele mai așteptate premii au fost „învoire și acces” la: toate meciurile Universității Craiova din acest sezon, toate meciurile SCM Craiova (handbal, baschet, volei) din acest sezon, toate evenimentele organizate de actorii Teatrului Național „Marin Sorescu” din Craiova, de actorii Teatrului pentru Copii și Tineret „Colibri” din Craiova, de Opera Română și de Filarmonica Oltenia. Nu au lipsit nici biletele la Intencity Craiova 2025.

Prezentatorii evenimentului, Andrei Păun și Teodora Ciobanu, elevi în clasa a XII-a, ne-au mărturisit cu tristețe în glas că, pentru ei, este ultimul Crăciun pe Vasile Alecsandri sau...ultimul în care poartă uniforma colegiului, căci vor reveni

mereu acasă la Craiova, așa cum au făcut-o, la acest eveniment, atâția absolvenți. Ei au predat microfoanele bobocilor și s-au alăturat absolvenților, pentru a se pregăti de dorul ce îi așteaptă după plecarea lor din colegiu.

Dragii noștri, vă predăm acum nu numai microfoanele! Vă rugăm să țineți aprins focul clubului de lectură, al clubului de arte plastice, al corului „Alegria”, al grupului de dansatori „Oltenii lui Tudor”, să continuați să scrieți, să alergați, să cântați, să zâmbiți, să citiți, pentru că un ofițer care nu citește decât regulamente este un ofițer bun, iar noi trebuie să fim excepționali, să mergeți la teatru și la filarmonică, să vă bucurați de fiecare minut trăit în colegiu. Noi am venit pe strada Vasile Alecsandri numărul 91 în zile în care purtam măști de protecție și știm cum este să nu te poți bucura de toate acestea.

Evenimentul s-a încheiat cu câteva momente artistice deosebite: talentata Alesia Arine a interpretat minunatul cântec al Tatianeii Stepă, „În întâmpinarea Crăciunului”. Prietena noastră din Slatina, Andreea Paltin, ne-a fost și ea alături și ne-a cântat „Galbenă gutuie”. Invitatul nostru special a fost sublocotenentul Rareș Păuna, absolvent de liceu militar, ofițer la Academia Forțelor Terestre „Nicolae Bălcescu” din Sibiu. Datorită lui am descoperit poeziile Mihaelei Hură. Muzica lui ne-a bucurat sufletele.

Magia Crăciunului și-a făcut simțită prezența în colegiul nostru cu muuult înainte de acest eveniment. A fost cu adevărat magie, mai ales la Atelierul de săpunărit! Căci spiridusi ai Mosului din clasele a XI-a au transformat magic unturi, uleiuri esențiale și multe alte ingrediente naturale în 400 de bucăți de săpun cu o textură și o aromă... desăvârșite! Acestea și-au așteptat cumpărătorii la standurile târgului de Crăciun, organizat în foaierea colegiului, alături de multe alte produse pregătite cu măiestrie de spiridușii colegiului: picturi, decorațiuni, murături, prăjituri au delectat simțurile invitaților și le-au golit...portofelele. Însă cel mai important ingredient, cel care le-a făcut unice, a fost bucățica de inimă pe care fiecare spiriduș a pus-o acolo!

Cuvinte potrivite

În ochii tăi văd stele ce răsar

În ochii tăi văd stele ce răsar
Dar mâna mea nu-ți poate mângâia
E-o lume-ntreagă ce ne stă-n hotar
Iubirea noastră-i doar o umbră grea.

Ne întâlnim în visul neștiut
Acolo unde totul e permis
Dar zorii vin și cerul e tăcut
Iar drumurile noastre-s fără vis.

Și totuși inima nu vrea să tacă
Te caută-n tăceri de dor ascuns,
Iubirea noastră e o flacără săracă
Dar chiar și-așa în suflet e de-ajuns.

Ionuț-Daniel Curelaru, clasa a X-a B

O floare gigantic

cerul e un câmp imens
plin de stele și o floare gigantică
luna domină cerul cu lumina ei superbă
îngerii învârt stelele și creează
forme amuzante de care ne minunăm
apoi vântul începe să îți mângâie fața
rămâi fixat cu ochii la stele
gândurile se adună dar le ignori
și privești frumusețea vieții.

Daria-Mariela Grigorie, clasa a X-a

Îmi umplu plămânii cu aer curat

de fiecare dată când deschid fereastra
îmi umplu plămânii cu aer curat
apoi îl țin câteva secunde
pentru a simți puritatea
viața trebuie să continue
pasările cântă
totul e firesc.

Daria-Mariela Grigorie, clasa a X-a

Fereastra visurilor

de fiecare dată când mă uit pe fereastră
văd o lume mică dar frumoasă
florile de pe perdea sunt așezate în linie
nu simt decât armonia
până când mă ridic din pat și si realizez că
am de rezolvat probleme cruciale
dar rămân fixată cu ochii la fereastră
refuzând să mă stresez și să gândesc
doar inspir aerul curat și privesc norii mișcându-se
apoi razele soarelui ajung la mine și încep să zâmbesc
totul începe să semene cu o poezie
dar e viața mea.

Daria-Mariela Grigorie, clasa a X-a

De-abia poți trage aer în piept

oare anii te schimbă?
anii sunt doar niște delimitări
care ajută prin precizie dar de fapt
poate că nu anii te schimbă
ci experiențele pe care le ai pe parcursul vieții
ele te fac puternic sau te slăbesc atât de tare
încât de abia poți trage aer în piept.

Daria-Mariela Grigorie, clasa a X-a

Nu e totul perfect

uneori te gândești unde îți este locul
apoi te gândești dacă ai unul
unde să te regăsești și îți vin
tot felul de gânduri sinistre
apoi îți dai seama că
poate nu e totul perfect
dar e bine așa cum e
iar dacă vine vremea schimbării
vei ști că viața îți trimite un semn.

Daria-Mariela Grigorie, clasa a X-a

Simple

când îți simți picioarele scufundându-se
iar tu nu ai pe nimeni
doar pentru că ești tu însuți
îți dai seama că trebuie să
cauți oamenii potriviți cu care să te
împrietenești
când ești mic totul e simplu
îți spui numele și vârsta
atunci nu știi să minți și să trădezi
sau să ai scopuri
ești doar tu cel adevărat
nimic mai mult
de ce oare nu poate fi așa simplu mereu?

Ionuț-Daniel Curelaru, clasa a X-a B

Să fii perfect

pe umerii tăi stă o lume întreagă
care are așteptări de la tine
și se așteaptă să fii perfect
dar la oricine poți găsi un defect
oricât de mic.

Daria-Mariela Grigorie, clasa a X-a

Ploaia

ploaia cade pe pământ
ca o pană
scoate un sunet plăcut
dar ascultându-l de prea multe ori
devine acid
toate gândurile rele se adună
culegi din fiecare picătură
câte o grijă oricât de minusculă
la final te umpli de prea multe
simți că nu ai destinul potrivit
lacrimile pure îți curg pe obraz
și începi să îți spui
că poate e vina ta sau
că nu a fost să fie
dar de fapt e perfect așa cum e
așa e viața și cu bune și cu rele.

Daria-Mariela Grigorie, clasa a X-a

Dependent

dependent e un cuvânt care îi deranjează pe alții
când ți se spune că
ești dependent de un anumit lucru
dar poate fi și adevărat.

Daria-Mariela Grigorie, clasa a X-a

Noapte târzie

câinele latră în curtea din spate
nostalgia copilăriei mă cuprinde
și brusc începe a vieții senzație
trăiesc
luna e pe cer și stelele în jurul ei
se adună
încep să capete o formă
carul mic și carul mare
în depărtare se zăresc
iar eu merg la culcare mulțumită.

Daria-Mariela Grigorie, clasa a X-a

Ca sunetul unui cuțit

Pic pic picură
iar sunetul deși
destul de silențios
îmi deranjează urechile
și mi se face pielea de găină
neștiind ce să fac mai exact
am intrat în casă
și m-am întins în pat
ploaia s-a întetit
tunetele se auzeau
ca lama unui cuțit gigantic
ascuțit
înfipț în inimile noastre.

*Daria-Mariela Grigorie,
clasa a X-a*

Singură pe pământ

singurătatea e un cuvânt sinistru
și destul de obișnuit
dar când o simți cu adevărat
e un sentiment de neexplicat
e greu și îți garantează
o moarte înceată
și destul de sigură
nu poți vorbi cu nimeni
nu îi poți simți căldura
nu ai cu cine să te cerți
și cu cine să te împaci
iar singurătatea nu înseamnă
că toate grijile vor zbura
ba chiar se vor aduna
unele mai mari și mai dureroase.

Daria-Mariela Grigorie, clasa a X-a

Praf de stele

acel moment când o stea se năruiește
iar praful ei este strâns de norii
pufoși și blănoși
ei sunt plini de praf de stele
deoarece doar cele mai bune rezistă
e greu să te ridici
la orice standard oricât de mic
deși o poți face ți se va părea greu
așa că stelele ce nu sunt rezistente
se năruie și dispar pentru totdeauna.

Daria-Mariela Grigorie, clasa a X-a

Razele argintii

razele lunii argintii îmi dau credință
și un scop în viață
acela este de a străluci
adică de a fi cel mai bun în ceea ce faci
orice ar fi acel lucru
și oricât ar fi de greu
precum luna
ea strălucește neîncetat
și este cea mai bună la asta
așa ar trebui să fii și tu
să strălucești în orice moment
și să emani doar
bucurie și bunăstare
nu răutate și haos.

Daria-Mariela Grigorie, clasa a X-a

Floarea cerului

pe cer este o floare a inspirației și a vieții
ea îți dă energie și o simți curgându-ți prin vene
cu viteza luminii simțindu-te în siguranță
un râu al inspirației trece pe lângă tine
dar trebuie să știi să îl captezi și să îi dai viață.

Daria-Mariela Grigorie, clasa a X-a

Timpul

vreme bună vreme rea
tot aici suntem
cu situații și situații
dar cel mai important e să rămâi
cu mintea limpede și să continui
să lupti și să tragi de tine
poți chiar de nu ești pregătit
viața nu are timp să te pregătească
pentru orice
și timpul are o valoare
prea mare ca să nu o apreciezi
dar așa e omul nu apreciază nimic
până când nu o să mai aibă acel lucru
atunci va realiza.

Daria-Mariela Grigorie, clasa a X-a

Linia

o foaie albă pe care o pictezi
cu mișcări și senzații
toți pașii pe care îi faci
sunt ca o linie trasată pe o foaie albă
albă și infinită cu suișuri și coborâșuri.

Daria-Mariela Grigorie, clasa a X-a

O mie de cuvinte

porți în frunte crucile de ieri
sau poate de mâine
 trăiești luni sau miercuri, dar azi e marți
și te întrebi de ce te simți așa iar
oare se întreabă toți ca mine?
dacă, dacă, dacă și o mie de cuvinte

Ana-Maria Stănulescu, clasa a X-a

Foaia și pixul

un pix și o foaie
e tot ce îți trebuie
pentru a reuși
e oare adevărat?
îți trebuie acea scânteie
acea dorință arzătoare?
reușita îți dă încredere în tine și inspirație
să continui
tot ce îți trebuie este un strop de talent
și restul vine de la sine.

Daria-Mariela Grigorie, clasa a X-a

Sunt bine, așa zic ei...

cearceaful alb și o vază cu lalele
ești viu, dar nu respire
ci simți întregul ca o gheară
o limbă de foc ce îți arde copilul
și te maturizează, așa zic ei
dar ce greu e să ai 16 ani
și să te pierzi pe tine, așa zic eu
așa simt eu
și nu înțelege nimeni, ci doar... Ana
Ești bine, Ana?

Ana-Maria Stănulescu, clasa a X-a

Umbra

umbra te urmează oriunde
și nu te va trăda nici măcar o dată
este un prieten tăcut și fidel
nu te-ar putea părăsi nici de-ar vrea
te urmează pretutindeni
îți ascultă orice gând
un prieten adevărat.

Daria-Mariela Grigorie, clasa a X-a

1 Septembrie

Născocesc idei goale
Pe hârtia nudă...
Perdeaua de lacrimi se târăște către cerneala albastră și reapare seară de seară
Simt vântul cum mă spulberă prin pereții de lut în care sunt captivă
Pășesc moale în lăuntrica-mi ființă
Caut cu ardoare dorința de izbândă
Poate o găsesc într-un final pe 1 septembrie
Când încep călătoria de eroină

Ana-Maria Stănulescu, clasa a X-a

LECȚIA DESPRE PATRIOTISM A VLADIMIREȘTILOR

Ce înseamnă, pentru tine, patriotismul? Există? Cum îl percepi în societatea civilă? S-a schimbat ceva în percepția ta de când ești elev militar? De ce crezi tu că ar trebui să fie iubită România?

Ne apropiam de sfârșitul lunii noiembrie când, pe grupurile noastre de whatsapp, aceleași pe care de cele mai multe suntem certați sau primim fotografii cu dovezi ale superficialității noastre, elevii gradați ne-au scris câteva întrebări, ne-au rugat să ne gândim la răspunsuri și, dacă dorim, să le scriem.

Întrebările păreau foarte simple:

„Ce înseamnă, pentru tine, patriotismul? Există? Cum îl percepi în societatea civilă? S-a schimbat ceva în percepția ta de când ești elev militar? De ce crezi tu că ar trebui să fie iubită România?”

Am fost tentați, bineînțeles, să dăm un search pe google, să accesăm dex.online, să răsfoim manualele de Pregătire Militară și, unii, chiar au făcut-o. Astfel, o colegă a citit că *„patriotismul este un sentiment de dragoste și devotament față de patrie și de popor, statornicit în decursul istoriei”*. Eu am căutat în manualele de pregătire militară și am găsit definiția patriotismului, una dintre virtuțile militare ale românilor: *„Patriotismul este o trăsătură fundamentală a luptătorului și reprezintă devotamentul față de patrie și națiune.”*

Și în DEX și în manual cuvintele par copiate din discursurile pe care le auzim mereu, sunteți de acord? Din răspunsurile vladimireștilor am construit lecția noastră de patriotism pe care am predat-o întregului colegiu în aula „Tudor Vladimirescu”.

Radu Pricină-Răboveanu a urcat primul pe scenă și, foarte emoționat, ne-a prezentat o fotografie și o poveste de familie:

„Anul trecut eram boboc și citeam pe pagina de facebook a colegiului povestea elevilor Baba-Dorobanțu și Minea Matei, ai căror străbunici au luptat împreună în Primul Război Mondial, iar ei i-au regăsit în aceeași veche fotografie. Am căutat și eu acasă și am

găsit o poză cu stră-stră-străbunicul meu. Numele lui este Stancu Mateescu. Numele meu de familie din prezent nu are nicio legătură cu numele stră-stră-străbunicii mele, s-a pierdut de-a lungul generațiilor. Stancu a fost sergent într-un regiment de dorobanți, a luptat în Războiul de Independență. Povestea că a trecut primul Dunărea alături de Regimentul 13 Dorobanți. După prima campanie s-a întors acasă și a fost decorat cu Crucea „Trecerea Dunării”, „Medalia Apărătorilor Independenței” și Medalia Comemorativă Rusă a Războiului din 1877-1888. Toate aceste decorații se disting în fotografie pe pieptul bunicului meu. Din cea de-a doua campanie nu s-a mai întors. Fiul lui, Dumitru, a luptat în Primul Război Mondial, iar fiii lui Dumitru, Ioniță și Vasile, au luptat în cel de-al doilea. Bunica mea mi-a povestit că Ioniță a fost decorat cu „Virtutea Militară” în semn de război. Bunicul meu a fost și el sergent cu diagonală, de tancuri. Eu sunt Radu Pricină-Răboveanu, de cinci ani particip cu emoție la reconstituirea Războiului de Independență la Calafat, purtându-l în suflet pe Stancu Mateescu. La prima ediție am fost fermecat de elevii Colegiului Național Militar „Tudor Vladimirescu” și s-a născut un vis, vis îndeplinit, din moment ce sunt astăzi aici, purtând această uniformă. Anul acesta am fost la reconstituiri alături de colegii mei militari. Pentru prima dată, am fost unul dintre ei. În weekendul trecut am fost la Basarabi și, în timp ce fotografiam monumentul pe care au fost sculptate și numele strămoșilor mei, m-am gândit la întrebările trimise de elevii gradați pe grupurile noastre de whatsapp. Patriotismul, pentru mine, înseamnă mândria din fiecare mai, de la Calafat, emoția de sâmbăta trecută, din fața monumentului de la Basarabi.”

Radu și-a încheiat discursul ridicând deasupra capului fotografia îngălbenită a stră-stră-bunicului și rostind, emoționat:

„Aceasta este România din inima mea!”

Dintre răspunsurile vladimireștilor l-am reținut pe al elevei caporal Maria Voicu:

„Pentru mine, patriotismul nu poate fi

definit cu ajutorul a câtorva cuvinte prinse într-o definiție. Înseamnă percepția față de țară ca fiind un loc sacru, deși cuvântul este unul greu. Ar trebui ca toți să purtăm țării un respect deosebit, să ne dorim să îi facem numai bine, asemenea unei persoane care are grijă de sufletul nostru. Toate aceste sentimente sunt **suma tuturor zâmbetelor de pe chipul nostru, emoțiile create de tradițiile care reunesc la aceeași masă familii împrăstiate în toate colțurile țării, ale lumii chiar, minunăția peisajelor, a portului popular, cel mai frumos veșmânt pe care îl poate îmbrăca un român.**”

Suntem elevi ai Colegiului Național Militar „Tudor Vladimirescu” copii din toate colțurile țării. Lecția noastră despre patriotism a continuat cu capitolul dedicat tradițiilor și atașamentului pentru valorile, principiile străbunilor noștri. Am început, cum era firesc, cu elevii care pleacă primii acasă în vacanță, dragii noștri maramureșeni. Reprezentantul lor a fost eleva sergent Anamaria Marocico.

„De când am făcut primii pași în colegiu, toată lumea ne-a spus că în curând vom considera acest loc acasă, că părinții ne vor fi departe, iar colegii ne vor deveni adevărați frați. La noi acasă, în Maramureș, graiul este mai lent, valorile străvechi sunt încă prezente, superstițiile sunt obișnuite în rândul bătrânilor, iar tinerii încă au în vocabular cuvinte vechi transmise din străbuni. Ne este dor de ținuturile Maramureșului, locul în care bisericile de lemn sunt întâlnite la tot pasul, iar oamenii încă își păstrează credința, locul unde aburii locomotivei rămân în urma Mocăniței, iar atunci când ieși din Cimitirul Vesel încă păstrezi un surâs pe buze ce se stinge în clipa în care pătrunzi în Memorialul de la Sighet.

România din inima noastră are sunet de ceteră și zâmbește ca soarele peste Munții Maramureșului.”

Despre patriotism, Moldova și Bucovina ne-au povestit colegii noștri Roxana Polocoșer și Vlad Ivasciuc, purtând veșminte rupte parcă din poveștile copilăriei.

Roxana a făcut și un scurt recurs la istorie:

„Povestea Unirii a început a se scrie la noi. Era 28 noiembrie 1918 când „Glasul Bucovinei”

titra pe prima pagină: „Cea mai mare sărbătoare a Bucovinei. Împlinirea visului de aur.” În locul de unde vin eu, numit și „Țara Codrilor de Fag”, granița dintre realitate și mit este atât de subțire încât nu te-ai mira dacă în Cetatea de Scaun a Sucevei te-ar primi, la intrare, însuși Ștefan cel Mare sau dacă, în periplul tău dintre două obiective turistice, ți-ar fura cireșele Nică a Lui Ștefan Apetrei din Humulești.

România din inima mea are aburi de huțulcă, sunet de toacă și este albastră ca Voronețul.”

Despre Moldova ne-a vorbit bobocul Vlad Ivasciuc:

„Am venit la Craiova lăsându-mi părinții acasă în Botoșani, județul în care s-au născut poetul Mihai Eminescu, compozitorul George Enescu, pictorul Ștefan Luchian, marele istoric Nicolae Iorga, dar și Grigore Antipa. Știu că pentru noi toți Eminescu înseamnă durere de cap, teamă de bacalaureat, dar pentru mine Eminescu înseamnă și acasă. Să vizitați Moldova! Să vă iubiți locul natal și România!

România din inima mea are gust de poale-n brâu.

Nu cred că este afișat tricolorul mai mult și mai cu mândrie decât în Ardealul nostru. Ardealul trimite în fiecare toamnă copii la Colegiul Național Militar „Tudor Vladimirescu”. Au vorbit atât de frumos!

„La noi, la Alba Iulia, zidurile Albei Carolina încă păstrează eourile Unirii din 1918. Sate magice precum Biertan sau Viscri, lacul Colibița, Cetatea Rupea, Biserica Rupeastră din Șinca Veche, fantastica cetate medievală Sighișoara, Castelul Corvinilor din Hunedoara, Salina Turda și Cheile Turzii, Sarmuzegetusa Regia, Abația Cisterciană de la Cârța, satul Alma Vii și Făgărașii priviți de la Cabana Valea Sâmbetei din golul alpin..Toate acestea sunt locuri pe care ar trebui să le vedeți odată. Nu poate nicio fotografie, nici facebook, nici tiktok să vi le arate așa cum sunt în realitate. Oriunde am pleca, Ardealul ne zâmbește. Ne-a zâmbit și în Oltenia dintr-o poezie a lui Marin Sorescu:

„Ardealul, starea mea de spirit
Cu care mă mândresc la țară
De parc-aș respira lumină
Și existență milenară.”

România din inima noastră are ritm și rimă de poezie.”

Emilia David ne-a prezentat apoi frumoasa Muntenie:

„Muntenia este un colț de Românie așezat între Dunăre și Carpați, un loc în care viața oamenilor este încă strâns legată de obiceiurile străvechi păstrate cu sfințenie. Este și locul în care mari scriitori s-au născut sau au creat. Barbu Delavrancea, Nichita Stănescu și Grigore Alexandrescu au pus Muntenia pe harta culturală a României. Peisajele ei sunt un colaj de câmpii verzi, păduri și munți semeți. La noi, răsăriturile de peste Dunăre sunt veritabile picturi în ulei. Tradițiile sunt legate tot de natură, de la țesutul covoarelor până la olăritul din lut.

România din inima noastră are sunetul naiului lui Gheorghe Zamfir.”

Am ales să începem lungul drum către o carieră de ofițer al Armatei României la Craiova, în inima Olteniei. Elevii reprezentanți ai acestei zone au scris ultimul capitol al lecției noastre de patriotism.

„Oltenia este casă permanentă pentru noi, cei născuți într-unul din cele cinci județe ale regiunii, dar este acasă și pentru colegii noștri care, la sfârșit de vacanțe, își sărută mamele pe peroanele garilor din orașe îndepărtate ca Sighet, Suceava, Botoșani, Timișoara sau Galați și vin la colegiul național din Craiova.

S-au născut în Oltenia și au cucerit România și chiar lumea actorul Amza Pellea, sculptorul Constantin Brâncuși, dramaturgul Eugen Ionescu, Gogu Constantinescu (inventator cu peste 300 de brevete al cărui nume este purtat astăzi de aeroportul Craiova), poetul, eseistul și traducătorul Marin Sorescu și mulți alții.

Noi, oltenii, credem că suntem izvor de bucurie, că din folclorul nostru pornește totul, din doinele neasemuite, din jocurile străvechi pe care le-am primit moștenire de la bunicii noștri.

România din inima noastră este zâmbitoare, ageră, isteată, vorbește mult și cu perfectul simplu.”

Lecția de patriotism a vladimireștilor a fost încheiată de colegii noștri mai mari, Teodora Ciobanu și Andrei Păun.

Teodora a mărturisit: „Pentru mine patriotismul s-a manifestat cel mai intens în 2022. Eram elevă în clasa a X a și am avut șansa de a trece, alături de drapelul colegiului nostru, pe sub Arcul de Triumf de la București. Am uitat gerul, oboseala, lacrimile. Nu voi putea uita însă vreodată emoția acelei clipe.”

Andrei Păun a continuat cu sfaturile elevilor din anul terminal:

„Recomandările noastre sunt și pentru elevi dar și pentru adulții care, în vârtoarea maturității, se îndepărtează uneori de semnificația reală, esențială, a unor activități. Trec întotdeauna zilele de antrenamente în care verificăm luciul ghetelor, dunga pantalonului, nodul cravatei, privirea la patruzeci și cinci de grade, bărbia sus, trec întotdeauna! În ziua defilării însă, indiferent că suntem la București, Craiova sau Caracal, bucurați-vă de secunde în care dați onorul României!

Nu pentru președintele României defilați, defilați pentru România!

Nu pentru șeful Statului Major al Apărării sau pentru comandantul garnizoanei defilați, defilați pentru Armata României, cea de astăzi și cele din timpul războaielor în care au luptat!

Nu pentru ochii ageri din mulțime care vânează greșeli mici defilați, defilați pentru voi!

Bucurați-vă de fiecare pas, zâmbiți în cadență și gândiți așa:

„Am 15 (16,17, 18) ani, port uniforma Armatei României, miile de oameni care mă privesc au venit să sărbătorim împreună Ziua Națională a României, vor trece ani, voi deveni ofițer, voi mai defila, voi conduce antrenamente și defilări. Promit că niciodată nu voi uita emoția de astăzi și că le voi vorbi despre ea mereu celor care vor defila în stânga sau în spatele meu!”

Vom fi toți lideri, modele pentru sute de militari și este esențial să înțelegem acum și să nu uităm niciodată că poziția bărbiei în momentul trecerii prin fața autorităților, nodul cravatei și alinierea sunt foarte importante, sunt, de fapt, esențiale, dar numai dacă nu ne îndepărtează, sufletește, de adevărata semnificație a momentului.”

Diana Gale, clasa a IX-a A

Crăciun de neuitat

Crăciunul de la Găinești

Scotocind printre amintirile mele, găsesc un singur Crăciun de neuitat prin dosarele pline de amintiri ale sufletului meu. Nici nu am trăit prea multe, am doar 15 ani. Poate te întrebi de ce doar un Crăciun. A fost ultimul an în care a nins din abundență la Găineștii mei din Suceava și ultimul în care am simțit cu adevărat tradiția colindatului, activitate pe care o așteptam cu aceeași nerăbdare cu care îmi așteptam ziua de naștere.

Am mers, eu și câțiva prieteni, cu colinda, fără a avea un plan, intram în toate gospodăriile, am uitat colindele, am cântat citind versurile de pe telefoane ascunse în spatele celui din fața noastră sau așezate pe jos, în zăpadă. Oamenilor le plăcea însă de noi, ne primeau cu căldură în casele lor, ne ascultau. Nu ne-a alungat nimeni, chiar dacă nu eram cei mai buni și mai serioși colindători.

Magia nu se oprea niciodată în seara de ajun, urma o săptămână de o frumusețe aparte care stăpânea satul unde locuiesc și în prezent. De fapt, acum locuiesc la Craiova, cu fratele meu din clasa a XII a, la Găinești sunt frații și mama mea, uneori revine de peste hotare și tata.

Nu îmi este dor deloc de frig, care era necruțător uneori în Bucovina, dar îmi lipsesc toate celelalte și mă topesc de dorul lor mai ales în zilele de toamnă când mă gândesc la prietenii mei vechi pe care nu o să îi mai văd decât în vacanțe. Am găsit însă deja prieteni noi la Craiova, poți sta toată ziua cu ei fără să te plictisești.

Mi-e dor de acel Crăciun de care v-am scris și îmi este teamă că nu se va mai repeta niciodată. Nu-l voi uita datorită prietenilor mei vechi. Știți ce îmi doresc cel mai mult?

Să fie Crăciunul acesta, din 2024, la fel de memorabil! Voi face tot ceea ce pot pentru a-mi împlini această dorință.

Gheorghea Bardoș, clasa a IX-a B

Părinții mei, cel mai frumos cadou

Ajunul Crăciunului, 24.12.2016.

Mă uit pe geam fără să clipesc, așteptând sosirea părinților mei. Nu i-am mai văzut de la Paște, sunt plecați la muncă, peste hotare. În spate îmi simt bunicii, știu că mă privesc cu lacrimi în ochi, le simt și durerea din suflet.

Sunt în curte, bunicii îmi spun să mergem la brad, să verificăm dacă a venit Moș Crăciun. Sunt fericită și o zbughesc spre casă, lăsând în spatele meu urme prin covorul alb de zăpadă. Aprind lumina și.... sunt ei, lângă brad, sunt ei, părinții mei, cu obraji roșii de la frig, sunt ei, fericiți că își văd familia.

Nu putea să îmi aducă ceva mai frumos Moș Crăciun! Uit de cadouri, uit de brad, le sar în brațe părinților și vreau ca această clipă să nu se mai termine niciodată, să nu mai plece niciodată de lângă mine.

Rămâneam mereu, între cele două sărbători mari ale anului, cu minunații mei bunici pe care îi iubeam din tot sufletul, erau raza mea de soare în întuneric, dar voiam toată lumina, îi voiam pe toți, mereu.

Au trecut opt ani. Crăciunul era pentru mine îmbrățișarea așteptată a mamei, a tatălui, știam că vor veni acasă odată cu colindele.

Acum ei mă așteaptă acasă, alături de bunica și de sora mea. Acum ei parcă ar vrea să nu mai plec. Crăciunul meu începe acum în aula minunată a Colegiului Național Militar „Tudor Vladimirescu” și continuă acasă, unde nu mai aștept pe nimeni, unde sunt mereu așteptată.

Larisa Ghiță, clasa a X-a F

Nu-mi amintesc exact momentul în care am crescut

Nu-mi amintesc exact momentul în care am crescut, dar Crăciunul, în familia mea, a rămas mereu o sărbătoare care transforma totul într-o poveste. Fiecare an aducea aceleași obiceiuri, pline de o solemnitate sfântă, de parcă orice abatere ar fi răpit din farmecul acelor zile. Crăciunul pătrundea în apartamentul nostru odată cu râsetele familiare, cu voia bună și cu aroma dulce a amintirilor, creând o atmosferă care depășea orice așteptare. Pereții casei deveneau martori ai bucuriei, ai unei călduri sufletești care iradia în fiecare colț, împletind armonios lumina, credința și dragostea. Împodobitul bradului era o tradiție pe care o începeam înainte de Ajun, pentru a avea cât mai mult timp să ne bucurăm de el. Mama îmi permitea să aleg culorile globurilor, iar tata, atent și plin de grijă, se ocupa de așezarea luminițelor. La final, mă ridica pe umerii lui să punem vârful bradului – o mică coroană ce înnobila falnicul nostru pom de Crăciun.

Așteptarea Ajunului îmi umplea inima de o nerăbdare copilărească, pe care cu greu o pot descrie acum. Casa noastră se umplea de miresme și arome care puneau stăpânire pe întreaga atmosferă. Bomboanele de pom cu jeleu și turta dulce îmi răscoleau toate simțurile, în timp ce mă pierdeam în scrisul atent al scrisorilor pentru Moș Crăciun. Ajunul era ziua în care mama, plină de energie și hotărâre, căuta perfecțiunea în fiecare detaliu al mesei de sărbătoare.

Pe seară, tata mă întreba: „Miruna, ai învățat colindul?” Urma o ultimă repetiție plină de emoție, știind că urmează momentul nostru special. Ieșeam împreună, doar noi doi, și ne aventuram prin troiene să colindăm casele rudelor din apropiere. Nu-mi plăcea să cânt, știam că nu am abilitatea necesară și mă simțeam adesea rușinată, dar tata mă încuraja în tăcere, privirea lui îmi inspira curaj. Nu-mi plăcea să cânt, dar pentru el era o tradiție de care nu se putea lipsi. Așa a devenit și pentru mine. Chiar dacă eu nu mă simțeam talentată, tata părea să vadă dincolo de asta – pentru el, momentul nostru special conta cel mai mult.

Când ne întorceam acasă, obosiți, dar încă plini de bucurie, tata mă lua de mână și, pășind prin zăpadă, simțeam cum mă protejează să nu alunec. Înăuntru ne aștepta căldura casei, iar el, așezându-se lângă mama pe canapea, îmi adresa aceeași întrebare ca în fiecare an: „N-ai vrea să ne colinzi și pe noi?” Nu i-am spus niciodată cât de mândră mă simțeam când mă ruga să cânt doar pentru ei, ca și cum acele momente erau mai prețioase decât toate colindele cântate în momentele ce trecuseră. Crăciunul, în familia mea, avea o strălucire unică, an de an, repetând aceleași obiceiuri, dar fără ca ele să-și piardă vreo clipă din însemnătate. La un moment dat, fără să știu când, tata nu m-a mai întrebat dacă am învățat colindul. Nu-mi amintesc exact momentul în care am crescut.

Miruna-Camelia Mocanu, absolventă

POVESTEA VLADIMIREȘTILOR DIN TABĂRA BUCURIEI

La Bratovoști, într-o curte cu gazon și câteva căsuțe din lemn, printre voluntarii în tricouri verzi și copii micuți observ trei fete cu bluze pe spatele cărora scrie „Colegiul Național Militar „Tudor Vladimirescu” Craiova”. Intru în curtea „Taberei Bucuriei” și am un sentiment ciudat, de parcă aș fi intrat într-o mănăstire, în ochii copiilor bolnavi, ai voluntarului cu zâmbet de înger care poartă pe cap o pălărie de clown, arde aceeași lumină. Logo-ul taberei este un copac sau o inimă, nu mă pot hotărî în timp ce încerc să îmi amintesc momentul când, în 2018, am auzit de inițiativa câtorva oameni din Craiova, uniți de dorința de a-i ajuta pe ceilalți.

Asociația, numită „Bucurie pentru viață”, are, potrivit site-ului oficial, www.bucuriepentruviata.ro, „caracter creștin și social, neguvernamental, democratic, independent, nonprofit și apolitic”, iar scopul declarat este acela de a ajuta persoanele aflate în dificultate și respectarea drepturilor fundamentale ale omului, în special ale categoriilor sociale defavorizate.”

Mă gândesc dacă în urma vizitei aș putea scrie un material, jurnalistul din capul meu îmi spune că este o idee chiar bună, jurnalistul din inimă îl contrazice. Știu că programele Asociației vizează copiii cu afecțiuni oncologice și alte afecțiuni grave din Oltenia și știu, văd, simt că toți prichindeii din curtea aceasta minunată fac parte din această nefericită categorie.

Când oamenii din asociație au gândit tabăra de la Bratovoști, când au visat-o, știau cum trebuie să fie: locul în care descoperi locuri noi, explorezi și înveți lucruri noi, te distrezi și îți faci prieteni, un loc al prieteniei, al bucuriei și al dorinței de viață.

Mai știau ceva: că, din lipsa resurselor financiare sau pentru că părinții lor își fac poate prea multe griji, iar alții pentru că timpul petrecut în spital sau la tratament nu le-a permis o copilărie ca a celorlalți copii, unii nu pot ajunge într-o astfel de tabără. Dorința oamenilor din asociație este azi un vis împlinit și, uneori, curtea aceasta magică răsună de râsetele unor copii trecuți deja prin cure de citostatice, supravegheați de personal medical, asistenți sociali și voluntari.

Una dintre fetele de la Colegiul Militar, Ruxandra, lasă un arc jos, mângâie pe creștet un puști care sare într-un sac, fericit, își ia o apă și se așază pe iarbă. Mă alătur, îi spun că sunt jurnalist, îmi zâmbește și îmi spune că nu poate vorbi cu mine în această calitate, că este elev militar și trebuie să respecte niște reguli.

Îi zâmbesc și eu, jurnalistul din capul meu se îmbufnează, cel din inimă se bucură, îi spun apoi că nu voi scrie nimic, dacă asta ar însemna ca ea să încalce reguli.

Îmi spune că o cheamă Ruxandra și că s-a mai jucat cu acești copii, dar nu aici, e prima dată când vine la joacă, a mai fost aici doar la inaugurarea taberei, invitată alături de alți colegi și de comandantul Colegiului Național Militar al cărei elevă este. O întreb unde s-a jucat cu copiii și îmi povestește, emoționată, că mai este o tabără, „tabăra din spital” și acolo mergea în timpul pandemiei, alături de colegii ei.

Făceau animăluțe din baloane, construiau lego, pictau, cântau alături de copiii diagnosticați cu cancer. Ruxandra se ridică, îmi promite că se va întoarce, se îndreaptă către colegile ei, schimbă câteva vorbe și revine, povestindu-mi mai departe despre duminicile ei la secția de oncopediatrie din Craiova.

Între timp citisem pe pagina asociației și despre tabăra din spital.

„În momentul în care unui copil i se stabilește sec diagnosticul de cancer, viața acelui copil se schimbă radical, rapid și dramatic. Mare parte a timpului se scurge în spital, între tratamente și analize, unele mai dureroase decât altele.

Nu mai merge la școală, nu își mai vede prietenii, nu mai este invitat la petreceri, nu se mai joacă. Iar această înstrăinare îi afectează tonusul psihic și, implicit, capacitatea organismului de a lupta cu boala.”

Voluntarii de la „Bucurie pentru Viață” au știut, au simțit că ajutorul trebuie acordat „acum” și „aici” și, în timp ce strâneau fonduri pentru bucăți de rai de la Bratovoști, au lansat proiectul „Tabăra din Spital”, prin care voluntarii mergeau cu regularitate în cadrul Compartimentului de Oncopediatrie al Spitalului Clinic Județean de Urgență din Craiova și făceau activități de recreere terapeutică pentru copiii internați în spital.

Ruxandra îmi spune că, atunci când mergea duminica la spital, nici măcar nu știa de proiect. Pleca dimineața din colegiu, niciodată singură, erau preluați de o asistentă și mergeau cu liftul sus, la copiii bolnavi.

O întreb pe Ruxandra de unde știa că acolo, la Craiova, există oncopediatrie și copii care au nevoie de joacă și de zâmbet și simt atunci, în ochii ei frumoși, o poveste. Jurnalistul din capul meu își freacă mâinile, jurnalistul din inimă se înfioară.

Ruxandra mă privește și mă poartă în primii ei ani de copilărie. E mică, mică și merge mereu, mereu, la Fundeni. Acolo este fratele ei mai mare, este bolnav și ea se joacă, cu el și cu ceilalți copii. „Am făcut voluntariat de atunci, dar nu știam!”

Zâmbește și mă cruță, spunându-mi că fratele ei este bine acum, este student la Cluj și uneori are chiar glume proaste. Râdem amândoi și continuăm, eu să ascult, pierzându-mă în ochii ei frumoși, ea să povestească. Aflu că mama ei cunoaște „toate asistentele medicale din județ” și nu numai, că de mulți ani, din anii în care fratele ei era bolnav, cultivă la Strejești, în Olt, legume. Nu înțeleg, mă lasă să-mi arcuiesc sprâncenele și apoi mă lămurește, râzând:

„Sunt legume magice!”

Jurnalistul din capul meu pufnește, cel din inimă face ochii mari, mari ca ai Ruxandrei. O rog să-mi spună și povestea legumelor magice, ea trimite câteva bezele copiilor și se conformează. Mama ei, Veronica, și-a dat seama, când fratele ei era bolnav, că legumele pe care le cultiva înainte, pentru vânzare, nu erau bune.

A fost odată în Magic Camp și a luat cu ea o sacoșă de legume. Un ardei frumos, mare, a cucerit copiii bolnavi din locul acela minunat și acolo s-a născut ideea în care crede și azi. Din ziua aceea, părinții Ruxandrei cultivă legume, fără a folosi niciun produs chimic și tot de atunci duc gratuit legumele lor magice în toată Oltenia și chiar și în alte zone.

„Mama, de când fratele meu a primit acel diagnostic, nu se mai întreabă cu ce preț să vândă legumele, ci cu ce bani să cumpere semințe de calitate și tratamente bio pentru a fi sigură că pune, gratuit, cele mai sănătoase legume pe masa copiilor bolnavi de cancer”, povestește Ruxandra.

O privesc și mă gândesc la lumea părinților care luptă pentru copii, la lumea aceasta pe care credem, unii, că o înțelegem. Mă gândesc că un cancer diagnosticat vine cu un regim extraordinar, că alimentația este esențială în lupta cu cancerul.

„Mama a livrat legume magice în Magic Camp prima dată. Fratele meu era acolo, mama își amintește și acum că în curte erau meri și că eu am numit „magice” legumele ei. Au urmat apoi donații pentru spitale, la București și la Craiova. Zacusca mamei era perfectă pentru postul mamelor din spitale, a început apoi să facă și compoturi sănătoase, cu zahăr bio și fructe”

Ruxandra îmi zâmbește și-mi spune că trebuie să plece, s-au strâns din nou copiii la arcul ei. Ruxandra pleacă în pasul ștrengarului, apoi privește peste gardul taberei și îmi strigă:

„Mama mea e cea mai bună mamă din lume. Dacă vrei, o poți cunoaște, tocmai a parcat, ea ne va duce pe mine, pe Teodora și pe Denisa la colegiu azi”

Privesc spre poartă, intră o femeie cu aceeași ochi pe care îi are și Ruxandra, îi zâmbesc de parcă o cunosc de mulți ani, mă apropii de ea, îi spun că tocmai ce am mers pe pașii ei cu ajutorul fetei și că mi-ar plăcea să continuăm povestea legumelor ei magice. „Cea mai bună mama din lume”, Veronica, îmi spune că în ultima vreme i s-au alăturat oameni minunați care au văzut ce face și au înțeles că legumele ei merg la copiii bolnavi de cancer.

„Fonduri toată lumea strânge. Copiii bolnavi de cancer și părinții nu au ce mânca. Este atât de greu în spitale ... sistemul public e departe de ceea ce ar fi nevoie. Sunt oameni care mă întreabă „Și ție ce-ți iese din toată treaba asta?”, dar și oameni minunați care ajută. Cu ajutorul unui vâlcean am construit două solarii.

A venit la mine la poartă cu niște muncitori și au montat solarile. Am primit, într-o primăvară, răsaduri tocmai de la Cluj. Grindina îmi distrusese un solar. Am cunoscut mulți oameni minunați, oameni care te ridică de jos, te strâng în brațe când nu sunt camere de luat vederi pe lângă ei. E atât de important să știi că nu ești singur”

În Tabăra Bucuriei de la Bratovoești, Ruxandra, Denisa și Teodora, eleve ale Colegiului Național Militar „Tudor Vladimirescu” din Craiova, au terminat ziua de joacă. Se despart cu zâmbete largi de copiii bolnavi, de voluntarii taberei, apoi vin către mașina Veronicăi. Fetele mă salută, eu mai rămân câteva minute, timp în care Veronica îmi spune că există un plan al colegilor fetei de a veni în primăvară să ajute și că ar fi foarte bucuroasă dacă s-ar înfăptui.

În câteva minute, mașina în care se află Ruxandra și celelalte fete se pierde în seara ce cade ca o perdea grea peste Bratovoești. Jurnalistul din capul meu se gândește la regulile pe care le respectă elevii militari. Jurnalistul din inima mea plânge în hohote. De ce nu există reguli pentru faptele bune?

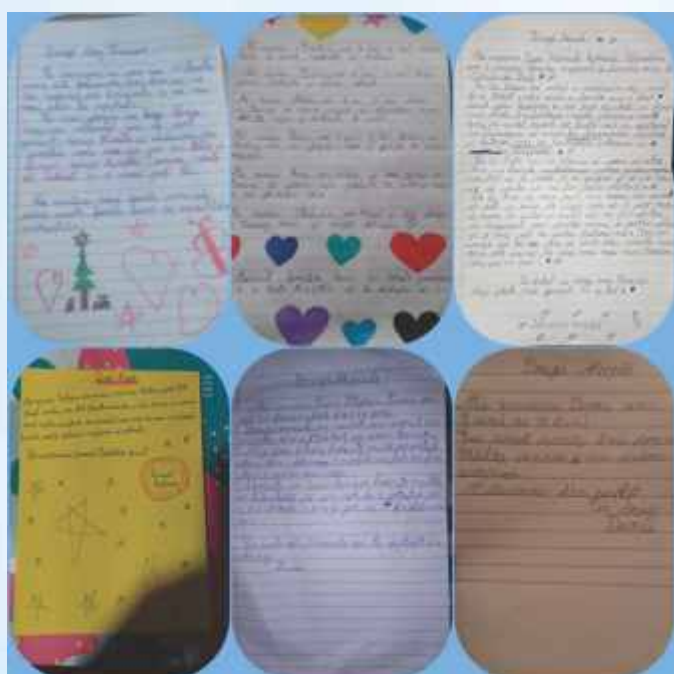
20 octombrie. Craiova, Parcul Nicolae Romanescu. Seara încă nu a căzut peste Podul Suspendat, privesc de pe pod splendidul parc din capitala Olteniei. Aud niște strigăte și observ un grup de alergători venind, în cadență aproape, dinspre debarcader.

În urma lor, abia ținând pasul, îl văd pe voluntarul cu zâmbet de înger, recunosc chiar și tricoul verde cu logo-ul acela cu o inimă sau poate cu un copac. Se opresc sub pod, fac o fotografie împreună, aleargă cu ei și Hazel, câinele de terapie al Taberei. Îi aud vorbind despre „Semimaratonul Craiovei” pentru care se pregătesc împreună.

Scot telefonul și caut detalii despre eveniment.

22 octombrie. Craiova, zona Sălii Polivalente. Sunt zeci de elevi cu bluze și tricouri inscripționate ca bluza Ruxandrei din seara aceea de la Bratovoești în care mi-a spus că elevii militari nu vânează aparițiile în presă prin ceea ce fac. Atunci am înțeles, de fapt, că ei nu au nevoie de aprobare pentru fapte bune.

Mă întreb dacă nu este tot colegiul aici, sunt peste tot. Prind finalul cursei de 2 kilometri, cursa populară. Ajung primii la finish trei elevi ai Colegiului Național Militar, apoi ceilalți, grupați, numărându-și cadența. În spatele lor, gâfâind, o mascotă, un răs pe care am auzit că îl cheamă Zâmbirici, Hazel, câinele taberei, este alături de ei, este și un bărbat despre care aflu că este directorul colegiului. Toți (și directorul și cei 70 de elevi și Zâmbirici) poartă pe pieptul tricourilor simbolul Taberei Bucuriei, un copac sau poate o inimă.

Îmi simt ochii umplându-se de lacrimi, îi privesc cum se fotografiază cu mascota, scot și eu aparatul, reușesc să îi prind, o caut printre ei pe Ruxandra. Nu este. Trei dintre elevii militari, după ce beau puțină apă, se așază la startul cursei pentru fotolii rulante, vor însoți o femeie blondă cu dizabilități locomotorii care se deplasează cu scaun cu roțile.

Și atunci, la două sute de metri, în dreptul Stadionului „Ion Oblemenco”, o văd pe Ruxandra, venind dinspre Parcul Tineretului. Poartă un tricou alb pe care scrie „Voluntar Semimaratonul Olteniei”, mă recunoaște, vine repede spre mine în pasul ștrengarului, ne îmbrățișăm și-mi spune:

„Ce rău mi-a părut că nu aveam numărul tău de telefon! M-am mai gândit la mama, la copiii din Tabără și la colegii mei, am vorbit și la colegiu și m-am gândit și la tine: poți să scrii despre legumele mamei, dar să scrii magic, te rog! Mă duc să-mi văd colegii, au alergat azi pentru Tabără, eu am fost pe traseul de alergare, departe de ei, mai spune Ruxandra.”

Jurnalistul din capul meu îmi spune să alerg după ea, să o trag de mână, să mai întreb, să-i fac o fotografie.

O pierd printre zecile de tricouri cu Colegiul Național Militar „Tudor Vladimirescu” pe spate, o mai văd apoi aproape de standul Taberei Bucuriei, unde sunt mulți elevi militari. Între ei se joacă Hazel, câinele de terapie al taberei și, atunci când omul care a purtat toată dimineața costumul mascotei Zâmbirici îl dezbracă, îl recunosc pe voluntarul cu zâmbet de înger.

Anonim

Colegiul Național Militar „Tudor Vladimirescu”

„un laborator în care minereurile sufletești ale elevului, topite în flacăra învățăturii și educației, se prefac în metale de preț cu care-și clădește valoarea ei istorică o națiune”

Ilariu Dobridor

ALTER ECHO

Craiova, 2025

ISSN 2637 - 4206
ISSN-L 2637 - 4206